

«La meva generació és filla del felipisme»

JOAN PUIG

–Resumeixi'm 35 anys.

–Una de les frases que em van marcar de petita va ser que em diguessin que érem els fills del felipisme. Era una frase que es deia molt. És cert, teníem totes les coses que no havien tingut els nostres pares, o com a mínim els meus, que vénen de Conca.

–¿És la primera generació d'universitaris de la seva família?

–Els meus pares eren els germans grans de les seves respectives famílies. El germà petit del meu pare va poder estudiar, així que sempre em van dir que per tenir un bon futur estudiés, com va fer el meu oncle.

–I va estudiar.

–Història de l'Art. Vam prendre la decisió als

13 anys i vaig fer el que s'esperava que fes. El que millor em defineix és que no he sabut mai què vull fer amb la meua vida. Tinc 35 anys i segueixo sense saber-ho.

–¿A què es refereix?

–Has de triar BUP o FP, els meus pares preferien BUP, així que vaig fer BUP. Quan vaig cursar COU, l'única assignatura que em va agradar va ser Història de l'Art.

–I va entrar a la universitat.

–Sí. A les tardes i els caps de setmana treballava en forns.

–Segueixi.

–I no era prou brillant per trobar una feina relacionada amb l'art havent cursat la carre-

Eva María Vergara

La seva sinceritat és sorprenent. Va créixer amb la idea que anar a la universitat significava tenir un futur clar.

PER
Catalina
Gayà

ra en una universitat pública. Una professora em va dir que s'ha de pagar un màster per treballar. Tampoc tenia el temps lliure que es necessita per aprovar una oposició.

–¿Què fa?

–Venc cafè en una *boutique* del passeig de Gràcia.

–Va començar a treballar als 23...

–De fet treballava des dels 18 anys, per això vaig trigar set anys a treure'm la carrera. Després de la universitat he treballat de teleoperadora, de fornera, en una llibreria. Fa sis anys que treballa al mateix lloc.

–Però no es queixa.

–No. No tenir clar què vull és el que més em pesa, però me'n faig responsable. Si ho hagués sabut, ho hauria aconseguit. En la part personal, ara no sé si vull tenir fills o formar una família.

–¿Hauria canviat alguna cosa?

–Potser si a l'adolescència alguna cosa m'hagués cridat més l'atenció, m'hauria centrat en això. Les feines manuals em són agradables. Si hagués trobat algun tipus de formació professional...

–¿Ha pensat a moure's?

–No. M'agrada Barcelona. Vaig néixer a Trinitat Nova. Quan vaig arribar a l'adolescència i vaig començar a agafar el metro em vaig adonar que ens veien com el que ara serien les *chonis*.

–No em faci riure.

–Al barri no n'era conscient. Devíem ser totes *chonis*.

–Va viure part de la lluita del barri contra l'aluminosi.

–L'edifici on vivien els meus pares està afectat i va entrar en el pla de remodelació, però va quedar en la tercera fase. Encara no s'ha enderrocat, però ara té la major part de les portes tapiades i la comunitat no té llum.

–¿Els van canviar?

–Sí. Fa dos anys, al Turó de la Peira.

–¿Com s'imagina els 36?

–Amb cert pànic.

–¿Pànic?

–Hi penso poc i visc el dia a dia. La feina que tinc em dona per mantenir-me. Tinc les coses bàsiques i vaig fent. ≡